

РЕШЕНИЕ

№ 8717

гр. София, 13.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 19.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **643** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. Д., гражданин на Република Турция, чрез адвокат Н. Г., срещу Отказ за издаване на виза с изх.№ 24009875/20.12.2024г., издаден от М. Р., първи секретар на Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

В жалбата се твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен, неоснователен и необоснован. Според жалбоподателя, са представени всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „D“. Посочва се, че същият е роден в България, но през 1970г. със семейството му са били принудени да се изселят в Република Турция. Въпреки това никога не е забравил родината си, където и към днешна дата твърди, че има много роднини и приятели. Визата му била необходима, за да може да заживее в България, където да си закупи и жилище. Оспорващият се позовава и на чл. 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС), а именно нарушаване на правото на личен и семеен живот, чрез което се засягат негови основни права и свободи, гарантирани от конвенцията.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. По делото са постъпили писмени бележки от адв.Г., с които поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата- Първи секретар на Генерално консулство на Република

България в [населено място], Република Турция, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Административен Съд С. – град, I отделение, 18-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 16.07.2024г. /л.33/ в Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Турция, М. Д., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към същото са представени следните документи: 1. Копие от паспорт на М. Д., издаден от компетентните турски власти, 2. Акт за раждане, на името на М. В. В., издаден от длъжностно лице по гражданското състояние в [населено място] /л.35/ 3. Удостоверение, издадено от Министерство на правосъдието, за това, че М. Д. /М. В. В./, не е български гражданин, 4. Удостоверение № ГРАОХ33-19/12.07.2024г. /л.34 гръб/, издадено от гл. специалист „Г.“, [община], удостоверяващо, че лицето М. Д. /М. В. В./ е бил български гражданин от рождение до изселването си в Република Турция с Писмо № U-113-I от 13.02.1971г., 5. Договор за наем, сключен между М. Д. и Ф. С. М. /л.40/, видно от който наемателя наема за срок от две години, от наемодателя недвижим имот, находящ се в [населено място], общ.С., обл. Х., както и декларация от Ф. М., че предоставя имота за жилище и адрес на пребиваване на наемателя /л.42 гръб/ , 6. Нотариален акт за собственост върху недвижим имот, 7. Банково удостоверение, издадено от Общинска Банка АД, от което е видно, че М. Д. има разкрита банкова сметка в банката, със салдо 5682,60 лева, 8. Документ, издаден от Министерство на правосъдието на Република Турция, видно от който за М. Д., няма данни за вписване в архива на съдебния регистър, т.е. същият не е осъждан, 9. Изселнически паспорт, издден на името на Вели И. В., от 13.09.1950 г., в който са вписани съпругата му и двете им деца, между които М., 10. Декларация от М. К. М., като пълномощник на М. Д., в която се посочва, че трайно ще се установи на територията на Република България, като ще пребивава на адрес в [населено място], общ.С., обл. Х..

По делото са изискани становища във връзка със заявлението на жалбоподателя за издаване на виза от МВР, дирекция "Миграция" и Държавната агенция за национална сигурност (ДАНС), които са приобщени като доказателства. С писмо рег. № 536400-12186/06.02.2025г. на дирекция "Миграция" МВР по делото са представени Справка рег. УРИ 272р-29310/29.11.2024г. на ОД на МВР-Х., Докладна записка рег. УРИ 28906/26.11.2024г. на ОД на МВР Х., група „Миграция“ - Х. и Въпросник рег. № 272р-28905/26.11.2024г.

В цитираните документи е изразено отрицателно становище по искането на М. Д. за дългосрочна виза, като е посочено, че са налице основателни съмнения за трайно установяване на лицето в страната, каквато е хипотезата на чл.25 ал.1 т.9 ЗЧРБ. Отбелязано е, че жалбоподателят има едно влизане в страната през 2024г. за времето от 25.09.2024г. до 27.09.2024г. Уточнено е и че при извършена полицейска проверка от служители на Група „Миграция“ при ОД на МВР Х. е установено, че апликантът не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

От ДАНС е представено Писмо рег. №М-2460/12.02.2025г. /л.76/, в което се посочва, че съгласувателната процедура по подаденото от М. Д. заявление за виза е осъществена от Териториалната дирекция „Национална сигурност“-гр. Х., като е изразено положително становище в Националната визова информационна система за издаване на виза.

Постановен е оспореният отказ от 20.12.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), от Първи секретар на Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Турция, мотивиран с основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ - недоказване на целта и условията на заявеното пребиваване, като е посочено като допълнителни забележки, че по данни на наемодателя, апликантът е устроен и живее в Република Турция, като няма намерение да се установи трайно, продължително или постоянно в Р България.

Актът е връчен на кандидата на 03.01.2025 г. Жалбата, по която е образувано настоящото съдебно производство, е подадена на 08.01.2025 г. - в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси са засегнати неблагоприятно.

На съда е известна служебно Заповед №315/04.11.2024г., съгласно която, считано от 14.08.2023г. генералният консул при Генерално консулство на Република България–И. възлага на З. в КК-Б. М. Р.-КДЛ, да съгласува и координира работата на КС по издаването на визи и съставя, подписва и връчване на заинтересованите лица формулярите за отказ по приложение 6 към чл.32 от Визовия кодекс и Приложения 7 и 8 към чл.34 ал.1 и ал.2 от НУРИВОВР за уведомление и обосновка на отказ от издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

Представена е и заповед №95-00-254/03.10.2011г. относно решенията за откази на виза на основанията по чл.10 ЗЧРБ и заповед №95-00-209/29.03.2024г. на Министъра на външните работи /л.55 и сл./.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира за установено от правна страна следното:

Жалбата е допустима-същата е подадена до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. В жалбата, съгласно чл.10 ал.4 ЗЧРБ, са посочени нарушения на ЕКПОЧС- право на придвижване и право на личен и семеен живот. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира, че жалбата е неоснователна, поради следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011г. /обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011г., в сила от 4.08.2011г. /. Съгласно чл.34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на

дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

Със заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на Министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция "К. отношения" на МВнР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец.

Със заповед №315/04.11.2024г. генералният консул при Генерално консулство на Република България –И. възлага на З. в КК-Б. М. Р.-КДЛ, да съгласува и координира работата на КС по издаването на визи и съставя, подписва и връчване на заинтересованите лица формулярите за отказ по приложение 6 към чл.32 от Визовия кодекс и Приложения 7 и 8 към чл.34 ал.1 и ал.2 от НУРИВОВР за уведомление и обосновка на отказ от издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от завеждащ "Консулска служба" в Консулство на Република България в [населено място], Република Турция. Същият е компетентен орган, по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ.

Отказът е издаден в писмена форма като е мотивиран с посочване на правните и фактически основания.

В конкретния случай, жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид Д, като е заявил, че ще живее под наем в предоставен от Ф. С. М. имот в [населено място], общ.С.;ово, обл.Х..

Съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни, може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. В разпоредбите на ал. 2 и ал. 3 е прието, че виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до една година и с право на пребиваване до 360 дни може да бъде издадена, когато това е предвидено в Наредбата по чл. 9е, ал. 1, като визата за дългосрочно пребиваване дава право на многократно влизане на територията на Република България в рамките на срока на нейната валидност.

Като правно основание за отказ на заявения вид виза е посочена нормата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Съгласно цитираната норма, се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

В случая, отказът е издаден въз основа на изразено отрицателно становище на дирекция "Миграция" МВР по искането на М. Д. за дългосрочна виза, в което е посочено, че са налице основателни съмнения за трайно установяване на лицето в страната, каквато е хипотезата на чл.25 ал.1 т.9 ЗЧРБ и чл.9 ал.1 ЗЧРБ. Отбелязано е, че жалбоподателят има едно влизане в страната през 2024г. за времето от 25.09.2024г. до 27.09.2024г. Уточнено е и че при извършена полицейска проверка от служители на Група „Миграция“ при ОД на МВР Х. е установено, че апликанта не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Всеки случай за издаване на виза се разглежда самостоятелно и компетентният орган постановява решението си, в случая отказ, въз основа на резултатите от извършените проверки и оценката на риска за конкретния кандидат.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, регистрираното заявление, представените документи и извършената проверка не предполагат задължително издаване на виза. Не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. Преценка за наличието на тези основания се прави от административния орган, компетентен да издаде, съответно да откаже издаването на исканата виза, като в случай, че прецени, няма пречка да извърши проверка на факти и данни, свързани с наличието на обстоятелства по чл. 10 от ЗЧРБ, в това число и да поиска информация и становище от ДАНС и дирекция "Миграция" МВР, с което административният орган преценява дали да се съобрази. В случая от дирекция "Миграция" МВР, видно от писмо рег. УРИ 272р-29310/29.11.2024г. е изразено становище „отрицателно“ по искането за дългосрочна виза,

При мотивиране на отказа за издаване на виза, административният орган се е съобразил с изложеното становище от дирекция "Миграция" МВР и е мотивирал акта с него. В тази връзка е и съдебната практика, че не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото му издаване. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт. В тази хипотеза попада и настоящият случай.

Обжалваният отказ е издаден при спазване на административнопроизводствените правила.

Съгласно чл. 9е от ЗЧРБ, условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с наредба на Министерския съвет, а условията и редът за съгласуване на заявленията за издаване на визи се определят с инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". В чл. 9ж, ал. 1 ЗЧРБ е посочено, че за издаване на виза кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването.

В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс.

Според чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция "Миграция" - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) – в относимата редакция към

момента на постановяване на акта), според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения", въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност".

В случая е налице положително становище от ДАНС, но отрицателно становище на дирекция "Миграция" МВР, видно от писмо рег. УРИ 272р-29310/29.11.2024г.

Според настоящия съдебен състав, в хода на проведеното съдебно производство, жалбоподателят не обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, в съответствие с дадените му указания по чл. 170, ал. 2 от АПК в определението за насрочване на делото.

Очевидно е в случая, че основаната цел, мотивирала чужденеца да поиска издаване на виза тип „D“ е, не да се установи в Република България, а да използва издадената виза за възстановяване на българското си гражданство, което той е притежавал .

По силата на чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

В разглеждания казус чужденецът не е мотивирал искането си за издаване на виза на някое от посочените основания. Не е ясно защо и за колко време смята да се установи в България, както и с какво ще се занимава и как ще се издържа, т.е. липсва ясна очертана цел, за това какви са истинските му намерения, налагащи издаване на виза за дългосрочно пребиваване.

Цитираното по-горе писмо на дирекция "Миграция" МВР обвързва консулското длъжностно лице относно установените при проверките факти, сочещи, че в случая за апликанта не са налице условията на чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ – той не е изгубил българското си гражданство по изселническа спогодба, нито по собствено желание. Установените обстоятелства навеждат на извода, че същият не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. След като страната не се справи с разписаната в закона и указана ѝ от съда доказателствена тежест, тя следва да понесе последиците от недоказването.

Неоснователно е позоваването в жалбата на българския произход на кандидата. Приложените към заявлението му документи указват, че същият няма българско гражданство, а е гражданин на Република Турция. От друга страна жалбоподателят не доказва наличието на трайни връзки със страната ни. Същият безспорно е роден в България, но я е напуснал в много ранна възраст. На територията на Република Турция е семейството му, които са турски граждани. Липсват каквито и да било доказателства, че същият поддържа връзка с роднините си в България. Представените извлечения от граждански регистри не представляват доказателство в тази насока – за наличие на контакти с роднини в България. Няма никакви доказателства за негови социални, културни или други връзки със страната ни.

Следва да се отбележи, че никъде не се твърди, че заявителят ще живее със семейството си България, в случай, че получи виза за дългосрочно

пребиваване. Т.е. ако се приеме, че същият се установи в страната, вероятността за нарушаване на правото, гарантирано в чл. 8 от ЕКЗПЧОС би била би се увеличила значително, защото това означава семейството да бъде разделено.

От цитираното по-горе становище на дирекция "Миграция" МВР, видно от писмо рег. УРИ 272р-29310/29.11.2024г., имащо силата на официален свидетелстващ документ, съгласно чл. 178 от ГПК, собственикът на имота и наемодател на жалбоподателя е посочил, че познава чужденеца, но според нея той живее в Турция и няма намерение да се установи трайно в България. Това безспорно изключва издаването на виза за дългосрочно пребиваване, защото в случай, че се цели придобиване на българско гражданство, то в ЗЧРБ е предвидена друга процедура за това. Съгласно чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната.

Според настоящият съдебен състав жалбоподателят не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал издаване на виза тип „D“. / В този см. Р 2280/25г. по адм.д.8436/24г., Р 3456/23г. по адм.д.811/23г., двете на ВАС/.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалноправни разпоредби. Същият е издаден за целите, на основанията и по реда, установени от закона по смисъла на чл.4, ал.2 АПК и при спазване на принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 АПК – без да засягат правата на лицето в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

Ето защо, обжалваният отказ за издаване на виза е законосъобразен, поради което жалбата срещу него, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Предвид на факта, че такива не са поискани, съдът не дължи присъждането им.

Мотивиран от горното, Административен съд – София- град, I отделение, 18-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Д., гражданин на Република Турция, чрез адвокат Н. Г., срещу Отказ за издаване на виза с изх.№ 24009875/20.12.2024г., издаден от първи секретар на Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в

14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ